

СЕВЕРИНА САМОКОВЛИЙСКА НАДЕЖДА

chitanka.info

Младата жена не се имаше за решителна натура, а все така се случваше, че преобръщаше живота си. В кошмарната августовска сутрин, докато събираше багажа си и плачеше, си мислеше, че промените винаги бяха към по-лошо. За нея.

Вечерта имаха пореден скандал на тема „Колко си тъпа и неоправна, ако не бях аз, до сега вече да си в някой бардак, ма тебе и за курва кой ще те вземе...“. После, доволен от „победата“ си, понеже я беше разплакал, се опита да я насили с довода „то вие жените никога не искате, ма като ви пипне човек...“ и след като не успя да сломи съпротивата ѝ, се оттегли недоволен в спалнята.

Надежда изкара няколко трудни часа, през които застана срещу себе си и победи. Не заслужаваше такова отношение, без значение колко глупава и неоправна беше. Пък и всички тези глупости не можеха да са верни. Досега, колкото пъти беше оставала без работа, си бе намирала. Като ги изгони хазяинът от предния апартамент, тя беше намерила този. А в отговор получаваше само „Тоя апартамент мирише... много е тъмен... хладилникът му не работи... на хората жените по два бона взимат на месец, ти...“

И така, тя стегна багажа си — раница с дрехи и куфар, в който имаше и няколко книги, снимките на починалите си родители и малкото пари, които беше успяла да спести въпреки зоркия му контрол.

Осъмна в къщата, в която работеше, с целия си багаж и обясни на шефката си за какво става въпрос. Тя прояви разбиране:

— Ще останеш тук, Надя! В къщата има достатъчно място за всички ни, не се притеснявай.

Надя ѝ благодари и разопакова нещата в новата си стая. После денят я погълна и не ѝ остави време за самосъжаление и болка. Изхвърли картата от телефона си същата вечер — беше я търсил повече от трийсет пъти. За първи път беше доволна, че не бе искал да види дори къде работи.

Когато шефът ѝ започна да се държи странно, реши, че е случайност. Помагаше ѝ за децата, въртеше се край кухнята да си говорят. Едва когато чистеше прозорците на третия етаж и усети ръката му под униформата си, разбра какво става.

Изтърпя около седмица, после помоли шефката си да ѝ отдели малко време. Пламнала от притеснение, ѝ довери проблема си. Не

очакваше положителна реакция, но това, което последва, я разби:

— Курва с курва! — изкрещя иначе възпитаната ѝ шефка, притежателка на докторска степен по математика. — За това ли ти отворих вратите на дома си?! Изнасяй се! До пет минути да си си събрала дрипите и да те няма, неблагодарница такава...

Как намери сили да каже, че няма да си тръгне, докато не ѝ платят дължимото, така и не разбра. Събра отново жалкия си багаж, после шефката ѝ влезе и ѝ хвърли като на куче някакви пари.

— Удържах ти триста евро за храна! — каза ѝ тя. — Махай се!

Надежда побесня.

— Триста евро харчиш на седмица за теб и развратния ти съпруг — изсъска тя. — Плати ми каквото ми дължиш, иначе от тук отивам направо в полицията. Да видим как ще ви се отрази някой скандал.

Шефката ѝ остана като гръмната. Посъветваха се нещо с мъжа ѝ, после ѝ хвърли още пари и изфуча навън.

И така, Надя се озова седнала на една пейка, с куфара до краката си и без никаква мисъл в главата. Не знаеше къде да отиде, нито какво да прави. Беше сама, в държава, където не познаваше никого и на никого не му пукаше за нея.

Разплака се, заровила ръце в косата си. Хора излизаха от близкия супермаркет — беше петък следобяд и цели семейства товареха чанти с продукти и отпътуваха към домовете си.

— Недей така, мила — каза ѝ някой. Вдигна поглед и видя белокоса бабка с бастунче. — Бог ще ти помогне, ще видиш!

Не намери сили да ѝ отговори, само кимна.

Седя така незнайно колко. Като вдигна отново поглед, вече беше вечер. Магазинът затвори и последните работници в него си тръгнаха. Смееха се и се шегуваха помежду си.

Надя се насили да помисли. Можеше да изкара една-две нощи навън, на някоя пейка. Всъщност, беше началото на септември, така че до началото на студентите имаше поне още месец. Въпросът беше как да се опази — това, все пак, беше Мадрид, не ѝ се мислеше какво можеше да срещне по улиците нощем.

— Аз мога да помогна — каза ѝ някой и тя подскочи. Огромен негър, беше висок два метра сигурно, с огромни ръце и бицепси като на някой гладиатор, стоеше пред нея. — Ти мен не помниш, нали?

Надя се изуми. От къде, по дяволите, да го помни?

— Аз работих пред врата на един магазин. Ти си ми купувала храна много пъти.

Вярно, че в добрите стари времена всеки път, като пазаруваше, гледаше да купи нещо и за мъжете и жените, които стояха пред кажи речи всеки магазин — така и не разбра просека ли, продаваха ли нещо. Винаги им оставяше по нещо и тръгваше, но в лицата им никога не се беше заглеждала. Пък и всички те — сърцето ѝ не даде да каже „черните“ — ѝ бяха еднакви.

— И как ще ми помогнеш? — засмя се горчиво тя. Нямаше вяра на мъжете и си мислеше, че има право.

— Нямаш къде спи? Идваш с мен.

— Виж, не се сърди, но и тук съм си добре.

Мъжът я погледна внимателно, после седна на пейката до нея и ѝ каза:

— Нищо няма да ти направя.

Не можеше да си представи защо ще иска да ѝ помага, ако не, за да спи с нея. Това беше единственото обяснение, което виждаше за самарянското му поведение. Толкова години бяха използвали тялото ѝ както си искат, крайно време беше и тя да има полза от него. Последва го през гъмжилото хора, разхождащи се в топлата петъчна вечер. Гледаше как носи с лекота куфара ѝ и се чудеше дали е много далновидно това, което прави. Кой знае в каква беля се вкарваше. Отново.

Заведе я в огромна стара къща, която се оказа пансион. Съдържателката, дебела негърка с месест нос и плоски гърди, носеше странното име Мама.

— Проститутка ли? — директно, без да се церемони, я попита Мама.

— Не, надявам се — отговори ѝ честно Надя. — Само ако няма накъде.

Мама остана доволна от този отговор и я заведе до малка стая с две легла, посочи едното и ѝ обясни:

— Тук живее друго момиче, само в края на седмицата. Работи като гледачка на дъртаци, после идва тук за една нощ и се забавлява. Проблеми не искам, ясно? Плаща се на първо число и взимам по сто и петдесет на месец, двеста, ако искаш да си водиш мъже. Ясно?

Измери водача ѝ от глава до пети и добави:

— Инак взимам предплата два наема, ама щом Кристофър те води...

След три седмици неспирно търсене, успя да си намери работа в един супермаркет. Кризата вилнееше с пълни сили по света. Правителството, притиснато от общественото недоволство, засили мерките срещу една от най-уязвимите групи — емигранти без документи. Говореше се, че в някои полицейски управления си имат задължителен брой нелегални за хващане на седмица. И понеже на негрите най-много им личеше, че са чужденци, Кристофър и останалите прекарваха дните си затворени в малката стая-апартамент, където живееха, с пуснати щори и при пълна тишина. Не смееха дори за хляб да излязат, затова когато можеше им купуваше и им носеше тя.

Радваха ѝ се много. Носеше им и вестници, и новини от Мама. Всички, които живееха в апартамента — така и не разбра колко са в действителност — бяха в Испания от дълго време и рискуваха много — трябваше им целия период от три години, за да могат да вземат бленуваните документи за право на пребиваване и работа.

Разказваха и за семействата си, останали в Африка. Семейства, които с години не бяха чували нищо за тях. Не знаеха дори дали са живи.

След като се поуталожиха нещата, Кристофър започна да наминава край пансиона на Мама. Помагаше ѝ, поправяше разни неща, служеше понякога като охрана... Но винаги само вечер. Позачуди се какво ли прави денем и попита Мама.

— Продава. Той е от тези, с дисковете с музика по метрото.

Продаваха не само дискове музика, а всичко. Чорапи, крадени маркови очила и парфюми... Носеха стоката на квадратни парчета от одеало, вързани с въжета за срещуположните краища. Така, щом някой видеше ченгета, всички хващаха въжетата и побягваха, а торбите от одеала със стоката се поклащаха на гърбовете им.

Надя отдавна спря да мисли, че нейният живот е бил тежък. Всяко едно от човешките същества, с които се срещаше ежедневно, беше преминало през ада, за да стигне до тук.

Ноцта отдавна се беше спуснала над града и дъждът валеше като из ведро. В пансиона беше спокойно, така че Кристофър, Надя и Мама седяха на терасата и пиеха чай.

— Разкажи ѝ за кануто, Кристофър! — внезапно каза Мама. — Разкажи ѝ, за да види, че проблемите на белия човек не са проблеми. Аз си лягам, ревматизмът пак ме мъчи.

В настъпилата тишина я чува как се движи из коридорите, проверява входната врата и гаси забравените лампи.

— С лодка ли дойде? — попита Надя.

— С лодка. Трябваше да продам всичко, което имах там, за да мога да си платя пътуването.

— Толкова ли е скъпо?! — учуди се Надя. Кристофър дори не я погледна. Беше вперил поглед отвъд улицата, през дъжда, сякаш можеше да види Африка.

— Всички, които идваме тук, сме от средната класа — отвърна той. Надя несъзнателно отбеляза колко се е подобрил езика му. — Продаваме всичко, за да платим за място в лодка. Моторът на нашата се повреди още при излизане от пристанището. Колко време бяхме в открито море не знам. От Мавритания до Малага... Без надежда. Всички умряха. Жега, няхаме вода, нито храна. Оцеляхме осем човека, а от там тръгнахме петдесет и трима.

Надя мълчеше ужасена.

— Двама полудяха от слънцето и трябваше да ги бутнем през борда, иначе можеха да обърнат лодка — замълча загледан в огромните си ръце.

— Как се озова тук? — попита тя.

— Избягал от лагер, където държат пристигналите нелегално. Ходих дни и нощи, докато не ме взеха с кола. Предложиха работа. Работих две седмици и накрая платиха сто евро. За две седмици от сутрин до мръкнало. И аз радвах като дете. Много пари, никога не бях виждал толкова. Смятах какво мога да купя в Кения и се радвах... Платих билет до тук. После попаднах на Мама и тя помогна.

— Тук хората са зли — тихо продума тя. Мислеше за своите патила.

— Хората са хора — меко възрази той. — Дали тук, че се възползват от глупави емигранти, или там, в Африка са зли, че се възползват от мечти и сънища...

— На колко години си, Кристофър? — попита тя.

— На тридесет, Надя. Искам да стана учител или подобно, да мога да помагам на такива като мен, но е трудно.

— Можеш да станеш каквото поискаш.

— Ами ти, Надя?

— Аз даже за курва не ставам — промълви тя, улисана в спомени и мисли. После се усети и заекна. — Искам да кажа... Не знам, ще работя тук и така, докато изкарам. Никой не ме чака в България. Родителите ми умряха, леля ми присвои къщата. Никой си нямам. И нищо.

— На колко години си? — попита той, протягайки ръка в тъмнината към нейната.

— Стара съм аз — опита се да се пошегува тя, но сълзите се стичаха по бузите ѝ. — Двадесет и пет.

— Дете си още — мило прошепна той. — Дете си, нищо не знаеш...

Надя плачеше тихо. Усещаше огромната му лапа, в която нейната ръка направо се губеше. Усещаше силата му и добротата му и се чудеше как така може единствената доброта, която бе видяла в живота си, да е от този човек, дивак го наричаха някои, които не виждаха по-далеч от цвета на кожата му.

— Аз... трябва да си лягам — промълви тя с леко задавен глас. — Благодаря ти за... за всичко.

Не ѝ отговори.

— Луд е по тебе, глупачке! — безцеремонно ѝ заяви Мама един ден. — Аз това момче досега не съм го виждала такова.

Надя поклати глава.

— Щото е черен ли? — остро попита Мама. — По душа е бял, по-бял от повечето мъже, които познавам. А аз познавам доста.

— Остави ме, Мама. Още не съм преживяла последния с черна душа. Ще очерня и тази, отровна съм в момента.

— Глупачка си ти, това си — отговори ѝ негърката, но вече помило. — Ако не се опомниш бързо, някоя ще го лапне.

Надежда ѝ се засмя.

Когато най-сетне Кристофър успя да вземе прословутото разрешение за работа, Мама му спретна малка „фиеста“ в пансиона.

— Чудех се — срамежливо подметна той на Надя. — Какво ще правиш утре?

— Ами... ще се мотая тук... тази седмица нали почивам... какво си намислил?

— Мислех да ида да си купя малко дрехи за интервютата от другата седмица и би ми дошло добре женско мнение... — озърна се към Мама, която зачервена и разгърдена пееше кубински песни с цялото си мощно гърло. — Ако помоля Мама, нали се сещаш как ще изглеждам...

Надя не се стърпя и се изхили силно. Мама се обърна към тях и свъсила вежди, подхвана най-мръсната песен, която беше чувала някога.

Към два след полунощ дойде полицията да ги поусмири. Мама ги почерпи с по една безалкохолна бира и им попя малко. После си легнаха.

— Няма ли за теб бели мъже, че си се помъкнала с чернилки — прозвуча в ухото ѝ добре познат глас.

Надя подскочи и се извърна. Пред нея, с гнусна усмивка на лицето, седеше онзи, от който бе избягала преди месеци. Усети как се почервява, не знаеше дали от думите му, или от срам от компанията си.

Кристофър я гледаше с очакване — виждаше стреснатата ѝ физиономия и очевидно чакаше знак да дойде на помощ.

— Сега поне съм с истински мъж — отвърна му тя надутото. Не остана доволна от хрумването си, но импровизациите не ѝ бяха силна страна. Обърна се и хвана Кристофър под ръка.

— Мисля да започнем от там... — насили се да бъде весела, докато се отдалечиха. Не очакваше да я заболи толкова много.

— Ако искаш да се прибираме — подметна ѝ той внимателно. — Аз следобяд ще мина да свърша работата.

Намрази го за това, че беше усетил срама ѝ, още преди тя да успее да го признае пред себе си. Подразни я и разбирането му и... прошката? В този момент искаше да го нарани.

Беше си легнала рано. Откритието, че тя е дребен, нищожен човечец, с нищо по-добър от Ангел и останалите, ѝ беше подействало зле. Мислеше да се наспи, така на другия ден всичко щеше да ѝ се струва по-добро и щеше да има сили да поддържа заблудата пред себе си.

Спомняше си как като много малка родителите ѝ я заведоха в зала с криви огледала. Забавлявала се бе с отраженията си с огромни глави, къси крачка или издуто тяло. Уплаши се, когато се изправи сред

многого криви огледала пред едно нормално. Ей така се чувстваше в момента — беше погледнала напред и се бе сблъскала с голото си, неукрасено лице.

Не ѝ се плачеше даже, беше ѝ тъпо и празно. Почукването на вратата беше толкова тихо, че първо реши, че ѝ се е причуло. Стана за всеки случай и, както си беше по бельо, се промъкна и откrehна вратата съвсем леко.

— Извинявай, исках само да видя добре ли си — каза ѝ Кристофър. — Мама ми каза, че не си се чувствала добре и аз помислих...

Не го изчака да довърши. Отвори вратата и го дръпна към себе си. Той явно не го очакваше и загуби равновесие. Надя обви с ръце врата му и го целуна. Нерешителността му сякаш се изпари, той я вдигна на ръце и затвори с крак вратата.

Беше си въобразявала, че е видяла всичко за двадесет и петте си години живот. Само че нищо не я беше подготвило за усещането да е с Кристофър. Сякаш се боеше да не я счупи, докосваше я толкова нежно и боязливо. Същевременно усещаше силата му и знаеше, че може наистина да я убие с един замах... И най-хубавото от всичко беше абсолютната увереност, че няма да го стори. Че никога няма да ѝ навреди и винаги ще я закриля.

Познаваше само студенина и задължения и всичката му нежност ѝ дойде в повече. Заплака, а той я задържа в прегръдките си и изпи сълзите ѝ.

Заживяха заедно под насмешливо-благосклонния поглед на Мама. Тя им отстъпи една малка стаичка, не им взимаше по-скъпо от нормална квартира.

Надя се чувстваше странно, все едно за първи път живее с някого.

Няколко дни след това прекъсна разговор между две от живеещите и „работещи“ в пансиона мулатки.

— Не мога да разбера какво ѝ харесва на тая, бледоликата — говореха си на френски, сякаш те бяха единствените, които го владееха. — Все едно няма свестни жени за него, ми е тръгнал с тая...

Надя се изненада не толкова от думите им, а от реакцията си — ядоса се, все едно като бяха малко по-мургавки, нямаха право да мислят така. Като бял човек, тя беше тази, която имаше право на разни

настроения, не те... Усети как се почервява от срам, чак до ушите ѝ стигна. Момичетата забелязаха пламналото ѝ лице и млъкнаха. После едната дойде и я попита:

— Добре ли си, изглеждаш малко замаяна.

— Гледай си работата — отвърна ѝ Надя. На перфектен френски.

Чакаше го, свила се на леглото, облегнала гръб на стената с колене, прибрани до гърдите си. Чу го, че си говори с Мама, смееха се високо на нещо. Не стана да го посрещне и, когато той влезе и я видя такава, се стресна.

— Бременна съм — отрони тя, без да отправя думите си към някого. — Днес бях на лекар за друго и това се оказа.

Вдигна поглед и видя радостта в очите му. Разплака се, но от яд, болеше я, че той не разбира. Как можеше да се радва на такова нещо?!

Кристофър седна до нея на леглото и се опита да я вземе в прегръдките си, но тя се дръпна. Закрачи из стаята като луда от единия ъгъл до другия, не спираше да плаче.

— Не можем да имаме дете! Това значи... значи да си стоя в къщи. Как ще се справяме, без да работя и аз?

Не можеше да му каже и другата истина, тази, която я нараняваше повече от всичко на света — не искаше детето ѝ да е мулатче поради простата причина, че нямаше да издържи отношението, на което щеше да бъде подложено. При условие, че самата тя не беше надвила расизма си, с какво право можеше да съсипва живота на едно бедно създание? Колко време беше обикаляла и бълвала безмислени аргументи, не знаеше. Накрая Кристофър се приближи и я прегърна, склучвайки огромните си ръце на корема ѝ.

— Не плачи — помоли я тихо. — Не е добре за теб и за нея.

— Нея ли? От къде знаеш?

— Знам — отвърна с полуусмивка той. После стана сериозен отново. — Знам какво значи това за теб. Ти реши искаш ли детето ни или не. Ако прецениш, че не си готова, аз съм до теб. И клиника ще намерим... Не искам да правиш нищо насила. Още по-малко нещо толкова важно... — гласът му заглъхна и в очите му се повиха сълзи.

Лаура се роди на трети ноември, след повече от десет часа родилни болки. Тежеше само два килограма и половина и имаше шоколадова кожа.

В момента, в който я положиха в ръцете ѝ, Надя спря да мисли за друго. Гледаше малките ръчички и очичките, които сякаш ѝ отвързваха и се губеше в тях. Кристофър дойде да ги види след работа. Беше ѝ купил огромен букет рози, сигурно беше похарчил луди пари и тя си напомни да му се скара.

Донесоха ѝ бебето да го нахрани и той седна до тях на леглото. Обгърна ги с ръце и опря глава в косата на Надя. Не говориха изобщо. Нямаше нужда. Заспаха така, прегърнати тримата.

Само два месеца след раждането на малката Кристофър го уволниха. Предприятието беше на загуба от много време и не можеше да си позволи да плаща на толкова хора. Дължаха му заплата за над половин година и все му обещаваха „Ела в понеделник.“, „Ела другата седмица...“

От притеснение ли, от що ли, кърмата на Надя спря и се наложи да хранят малката с адаптирано мляко. След месец и половина малкото спестени пари се бяха стопили, а колкото взимаше Надя като майчински, отиваше за сметки, наеми и прочие. Мама не искаше да им взима пари за наем, но Надя настоя да ѝ плащат поне половината, с какви очи иначе щяха да помолят за помощ, ако се влошаха нещата?

Накрая останаха без пари дори за млякото на малката. Не бяха яли друго освен хляб от една седмица, а от сутринта клетата Лаура се оплакваше с пълно гърло — млякото беше стигнало само за един биберон. Родителите ѝ не си говореха, вече се бяха уморили и да се карат. Просто седяха апатични и слушаха воплите на бебето.

Надя не издържа в един момент и излезе, трясвайки вратата. Върна се след около два часа, носейки плик с мляко и пелени и ги хвърли на масата заедно с някакви пари. След това излезе отново. Този път отиде само до верандата, където се сви в люлеещия се стол на Мама и се разплака. Негърката я остави сама известно време, после дойде и седна до нея. Бутна ѝ в ръката една голяма носна кърпа и заговори тихо:

— Стегни се вече. Каквото си направила, си го направила за детето си. По-добре това, отколкото той да ходи да краде и убива и накрая да го хванат, не мислиш ли?

Понеже Надя не спираше да плаче, Мама въздъхна и продължи по-студено:

— Глупачка си ти, това си. Слушай сега една история и мисли каква си щастливка. Имаше преди много години едно глупаво момиче, вече го няма, умря. Наду корема от един моряк, мислеше си, че я обича и ще се върне при нея. Не махна детето и заживя, чакайки нещо, което никога няма да дойде. Ден след ден чакаше, докато детето не се разболя от шарка. Лекарствата струваха пари, а глупачката нямаше. Отиде да се примолри на доктора, а той, понеже я харесваше от години, ѝ каза „Ще станеш моя и ще се грижа за двама ви.“ А малката глупачка си мислеше, че е важно да си вярна на мъж, за когото нищо не значиш, и отказа. Когато здравето на едногодишното ѝ бебе се влоши, тя не отиде при лекаря — горда беше, горда и глупава. Така загуби сина си. И сега ѝ остава да седи на люлеещия се стол на хиляди километри от гробчето му и да чака моряка, който сигурно вече е пукнал някъде. Стегни се, глупачке, стегни се и проумей — за децата няма цена, дето да е прекалено висока за плащане. А сега върви при мъжа си, защото той се чувства не по-малко зле от теб заради всичко. Ти си продала тялото си, а той се е провалил като мъж, защото не е могъл да се погрижи за семейството си. Върви при него!

Сълзите ѝ бяха пресъхнали, когато се върна при тях. Двамата се бяха свили на леглото, малката спеше. Прегърна ги, а той задавено ѝ каза:

— Никога повече няма да ти се наложи...

Тя се сгуши в него и отвърна:

— Бих го направила колкото пъти трябва. Заради нея...

Не спаха кой знае колко същата нощ. Гледаха бебето, гушнало се помежду им.

Надя тръгна на работа няколко месеца, след като роди. И без това не кърмеше вече малката, трябваша им пари. В началото Кристофър се грижеше за нея, а когато и на него му се обадиха от една фирма за мебели, Мама пое щафетата. Уж се уговориха да ѝ плащат към наема двеста евро отгоре — смешна сума за дванадесетте часа, в които работеше Надя. Ако плащаше на друга жена, щеше да ѝ дължи цялата си заплата. Но малката се превръщаше постепенно в любимка не само на Мама, но и на целия пансион, даже редовните клиенти ѝ носеха бонбони, плодове и дрешки.

Обадиха ѝ се на работа, за да ѝ съобщят, че се е случил инцидент с Кристофър. Как стигна до болницата, така и не разбра. Опомни се в

реанимация, изправила се пред вратата на една бяла безлична стая. Слушаше монотонния глас на лекаря и ѝ идеше да изкрещи. Почти беше загубил ръката си, а от фирмата твърдяха, че вината била негова. Един от колегите му обаче, възрастен испанец, вече пенсионер, поработващ почасово за допълнителни пари, дойде да я види в болницата и ѝ каза, че вината е на фирмата.

— Видях всичко, пратиха го да работи на повреден банциг. Трябва да се бориш, не можеш да ги оставиш да им се размине. Аз ще съм свидетел.

Така и направи. Разкъсваше се между работата, болницата, адвокатата, а когато се прибереше за няколко часа в малката стаичка, прегръщаше спящото бебе и плачеше до изтощение.

Кристофър се възстановяваше, доколкото беше възможно. Успяха да му „закърпят“ ръката, но им казаха, че няма да може да я ползва както преди. Изписаха го и се прибра, но не беше същият. Беше раздразнителен и избухлив, опитваше се да върши нещата постарому, с две ръце, после си спомняше и избухваше в плач. Или пък чупеше и крещеше. Надя поговори с психолозите, с които той се срещаше два пъти седмично, и те я успокоиха, че е нормално и ще мине.

Една вечер не издържа, събра му багажа и го стовари пред вратата.

— Махай се — изкрещя му. Той я гледаше стреснато. — Не мога повече! Не искаш да се оправиш, не правиш никакво усилие. Няма да позволя дъщеря ми да расте с толкова скандали и избухвания! Махай се, а като решиш дали сме важни или не, заповядай!

Върна се на следващия ден, беше изкарал нощта на верандата. И наистина започна да полага усилия.

Осъдиха фирмата и с парите, които им платиха, успяха да си купят боксониера. „Пирова победа“ — мислеше си често Надя. Ако трябваше да избира, предпочиташе да си живее още при Мама, а Крис да е здрав... Само че не можеше да избира. Така че се приспособиха някак — той се превърна в домакиня, тя ходеше на работа... Ако ѝ плащаха като на мъж...

И животът ѝ някак продължи в релсите си. До такава степен, че когато двадесет и три годишната ѝ дъщеря доведе бъдещия си съпруг на вечеря, Надя осъзна, че го гледа с насмешка, защото беше бял.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.